

ИНЪТЪ на ВЪГЛЕКОПАЧА

Дойде въ нашето село единъ костеливъ, прегърбенъ човѣкъ съ тъменъ цвѣтъ на лицето и съ вдълбани очи, втѣнали въ сѣнки. Дойде съ сина си Янезъ, който съвсемъ приличаше на своя баща: бѣше като него високъ и прегърбенъ. Само очитѣ му бѣха сини.

Бащата на Янезъ се настани да работи въ каменовжглената мина. Цѣла седмица работѣше, а недѣленъ день слизаше въ село, пиеше въ кръчмата и пѣше пѣсни.

Колкото въ село обичаха Янезовия баща, толкова ние, децата, гледахме Янезъ накриво и чакъ неприятелски. И имаше защо. Янезъ бѣше недружелюбенъ, мълчаливъ, тихъ. Избѣгваше и игритѣ. Не говорѣше добре на нашия езикъ, не се кръстѣше като насъ и не ходѣше въ нашата черква. Когато въ училище четѣхме молитва, той само стое-

ше правъ и мълчеше. Всичко туй ни възмущаваше. Толкова повече, че нашиятъ учителъ не обръщаше внимание на това. Оплаквахме се вкѣщи на родителитѣ си, и — вѣрвайте Бога — тѣ бѣха на наша страна.

Но всичко остана да си върви така. Янезъ стоеше все тъй — съ наведена глава и отпустнати рѣце — докато ние усърдно се молѣхме, вперили погледи въ иконата на стената.

Започнахме да закачаме дългия Янезъ, наричайки го съ разни оскърбителни имена. И не само това. Когато можехме, слагахме му кракъ, плезѣхме му се, крадѣхме и криехме книгитѣ му. Но Янезъ като че не забелязваше това. И си оставаше все такъвъ миренъ и замисленъ, както първия день.

Между това, въ нашето училище, както въ всѣко училище, имахме своитѣ луди глави, отъ